

C-700/21. sz. ügy**Az előzetes döntéshozatal iránti kérelemről a Bíróság eljárási szabályzata
98. cikkének (1) bekezdése alapján készített összefoglalás****A benyújtás napja:**

2021. november 22.

A kérdést előterjesztő bíróság

Corte costituzionale (alkotmánybíróság, Olaszország)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2021. november 18.

Felperes:

O. G.

Beavatkozó fél:

Presidente del Consiglio dei Ministri

Az alapeljárás tárgya

A Corte d'appello di Bologna (bolognai fellebbviteli bíróság, Olaszország) által a 2005. április 22-i 69. sz. törvény 18-bis. cikke (1) bekezdése c) pontjának a jelen ügy tényállásának megvalósulása idején hatályos változatának alkotmányossági vizsgálata iránt a kérdést előterjesztő bíróság előtt egy Olaszországban letelepedett harmadik országbeli állampolgárral szemben kibocsátott európai elfogatóparancs (a továbbiakban: EEP) végrehajtása keretében indított eljárás.

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgya és jogalapja

Az EEP végrehajtása megtagadásának mérlegelhető okaira vonatkozó olasz szabályozásnak – azon részében, amely megakadályozza, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóságok megtagadják azon harmadik országbeli állampolgár átadását, aki Olaszország lakosa vagy Olaszországban tartózkodik – a 2002/584/IB kerethatározat 4. cikkének az ugyanezen határozat 1. cikkének (3) bekezdésével és az Európai Unió Alapjogi Chartájának 7. cikkével összefüggésben értelmezett 6. pontjával való összeegyeztethetősége.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

a) Ellentétes-e az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat 4. cikkének az e kerethatározat 1. cikkének (3) bekezdésével és az Európai Unió Alapjogi Chartájának 7. cikkével összefüggésben értelmezett 6. pontjával az olasz szabályozáshoz hasonló olyan szabályozás, amely – a büntetés vagy intézkedés végrehajtására irányuló európai elfogatóparancs végrehajtására vonatkozó eljárás keretében – abszolút jelleggel és automatikusan kizárja, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóságok megtagadják a területén lakó vagy tartózkodó harmadik országbeli állampolgárok átadását, függetlenül attól, hogy milyen kapcsolatban állnak e területtel?

b) Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén, milyen kritériumok és feltételek alapján kell e kapcsolatot kellően jelentősnek tekinteni ahhoz, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság köteles legyen megtagadni az átadást?

A hivatkozott uniós jogi rendelkezések

Az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat (a továbbiakban: kerethatározat), különösen a 4. cikk 6. pontja, az 1. cikk (3) bekezdése és az 5. cikk 3. pontja.

Az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta): 7. cikk.

A hivatkozott nemzetközi rendelkezések

Az emberi jogok európai egyezménye (a továbbiakban: EJE): 8. cikk.

A polgári és politikai jogok nemzetközi egyezségokmánya: 17. cikk (1) bekezdése.

A hivatkozott nemzeti rendelkezések

Alkotmány: 2., 3., 11. cikk, a 27. cikk harmadik bekezdése, a 117. cikk első bekezdése.

Legge 22 aprile 2005, n. 69 – Disposizioni per conformare il diritto interno alla decisione quadro 2002/584/GAI del Consiglio, del 13 giugno 2002, relativa al mandato d’arresto europeo e alle procedure di consegna tra Stati membri (a belső jognak az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározatnak való megfelelése érdekében hozott rendelkezésekről szóló, 2005. április 22-i 69. sz. törvény), különösen:

- a 2019. október 4-i 117. sz. törvény 6. cikke (5) bekezdésének b) pontja által beiktatott 18-bis. cikk (1) bekezdésének c) pontja, amelynek értelmében az EEP-t végrehajtó olasz igazságügyi hatóság megtagadhatja azon átadni kért személynek a kibocsátó tagállam által kiszabott szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából történő átadását, aki olasz állampolgár vagy az Unió valamely másik tagállamának állampolgára, és jogszerűen és ténylegesen az olasz állam területén lakik vagy tartózkodik, feltéve, hogy a végrehajtó állam úgy rendelkezik, hogy a büntetést vagy az intézkedést Olaszországban hajtják végre;
- a 19. cikk (1) bekezdése c) pontjának a jelen ügy tényállásának megvalósulása idején hatályos szövege, amelynek értelmében, ha az európai elfogatóparanccsal érintett személy olasz állampolgár, vagy Olaszországban lakik, a büntetőeljárás lefolytatása céljából történő átadásának feltétele, hogy a személyt – meghallgatása után – visszaadják a végrehajtó tagállamnak annak érdekében, hogy ott töltsen le a kibocsátó tagállamban vele szemben esetlegesen kiszabott szabadságvesztés-büntetést vagy szabadságelvonással járó intézkedést.

A tényállás és az alapeljárás rövid bemutatása

- 1 Az Olaszországban tartósan letelepedett, moldáv állampolgárságú felperest Romániában jogerősen öt év szabadságvesztésre ítélték a 2003 szeptembere és 2004 áprilisa között egy korlátolt felelősségű társaság ügyvezetőjeként elkövetett, a jövedelemadó és a hea címén megfizetendő összegekre elkövetett adócsalás és hűtlen kezelés bűncselekménye miatt. 2012. február 13-án a Pretura di Braşov (Románia) a büntetés végrehajtása céljából EEP-t bocsátott ki vele szemben.
- 2 A Corte d'appello di Bologna (bolognai fellebbviteli bíróság; a továbbiakban: fellebbviteli bíróság) 2020. július 7-i ítéletével elrendelte a felperesnek a kibocsátó igazságügyi hatóság részére történő átadását.
- 3 Az érintett keresete nyomán a Corte di cassazione (semmtörvényszék, Olaszország) 2020. szeptember 16-án ezt az ítéletet hatályon kívül helyezte, visszautalva az ügyet és felhívva ugyanazt a fellebbviteli bíróságot, hogy értékelje a 69/2005. sz. törvény 18-bis. cikke (1) bekezdése c) pontjának alkotmányosságával kapcsolatos kérdések különböző szempontok alapján történő felvetésének lehetőségét.
- 4 2020. október 27-i végzésével a fellebbviteli bíróság, miután megállapította, hogy a felperes a jogilag megkövetelt módon bizonyította a családegyesítési és munkavállalási célú tartós letelepedését Olaszország területén, ahol egy Olaszországban lakó nővel él együtt, akivel közös gyermeke született, aki ma 18 éves, a kérdést előterjesztő bíróság elé terjesztette az említett alkotmányossági kérdéseket.

A Corte d'appello di Bologna (bolognai fellebbviteli bíróság), az alapeljárásban első fokon eljáró bíróság alapvető érvei

- 5 A fellebbviteli bíróságnak kétségei vannak a 69/2005. sz. törvény 18-bis. cikke (1) bekezdése c) pontjának alkotmányosságát illetően, amennyiben az az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának e mérlegelhető okát az olasz állampolgárokra és más tagállamok állampolgáira korlátozza, ha azok jogszerűen és ténylegesen Olaszország területen laknak vagy tartózkodnak, kizárva így a harmadik országbeli állampolgárokat, akik nem tudják Olaszország területén letölteni a kibocsátó tagállamban kiszabott büntetést, még akkor sem, ha ők jogszerűen és ténylegesen Olaszország területen laknak vagy tartózkodnak, és lényeges és tartós kapcsolatokat építettek ki ebben az államban.
- 6 A fent említett cikk, amely a kerethatározat 4. cikkének 6. pontját ülteti át az olasz jogrendbe, indokolatlanul korlátozta tehát ez utóbbi cikk hatályát, amely ezzel szemben azon személyekre alkalmazandó, akik a végrehajtó állam lakosai vagy ott tartózkodnak.
- 7 Ez ellentétes az elítélt személy társadalomba történő visszailleszkedésének céljával, amelyen a kerethatározat 4. cikkének 6. pontja, valamint 5. cikkének 3. pontja alapul. A társadalomba történő visszailleszkedést ugyanis állampolgárság alapján történő megkülönböztetés nélkül kell biztosítani valamennyi elítélt személy számára. Emellett a büntetés külföldön történő végrehajtásának elrendelése ellentétes a büntetésnek az alkotmány 27. cikkének harmadik bekezdésében előírt nevelési célú funkciójával is azon elítélt tekintetében, aki Olaszországban tartós családi és társadalmi kapcsolatokkal rendelkezik, valamint e személynek a magán- és családi életéhez való jogával.
- 8 E tekintetben a fellebbviteli bíróság úgy véli, hogy bár az EEP végrehajtása megtagadása kerethatározat 4. cikkében előírt mérlegelhető okainak a belső jogba való átültetésére vonatkozó döntés a tagállamok mérlegelési jogkörébe tartozik, ha a tagállamok emellett döntenek, kötelesek tiszteletben tartani e rendelkezés tartalmát, anélkül hogy lehetőségük lenne annak hatályát a személy állampolgársága vagy a végrehajtó államban való tartózkodása időtartama alapján módosítani.
- 9 A fellebbviteli bíróság emellett észszerűtlennek tekinti egyrészt a 69/2005. sz. törvény 18-bis. cikke (1) bekezdésének c) pontjából (az EEP büntetés végrehajtása céljából történő végrehajtása), másrészt e törvény 19. cikke (1) bekezdésének c) pontjából (az EEP büntetőeljárás lefolytatása céljából történő végrehajtása) eredő, a harmadik országbeli állampolgárokkal szembeni eltérő bánásmódot. Ugyanis, míg az első rendelkezés kizárja az átadás megtagadása mérlegelhető okának a harmadik országbeli állampolgárokra való alkalmazhatóságát, még ha ők le is telepedtek Olaszországban, addig a második rendelkezés az ilyen állampolgárokra is alkalmazandó, akik jogosultak Olaszországban letölteni a kibocsátó tagállam által az eljárás végén esetlegesen kiszabott büntetést.

- 10 Következésképpen a harmadik országok állampolgárainak a 69/2005. sz. törvény 18-bis. cikke (1) bekezdése c) pontjának hatálya alá vonásának mellőzése ellentétes az Alkotmány 2. és 3., 11. cikkével, 27. cikkének harmadik bekezdésével és 117. cikkének első bekezdésével, összefüggésben a kerethatározat 4. cikkének 6. pontjával, valamint a Charta 7. cikkével, az EJEE 8. cikkével, valamint a polgári és politikai jogok nemzetközi egyezségokmánya 17. cikkének (1) bekezdésével.

Az alapeljárásban részt vevő felek főbb érvei

- 11 A Presidente del Consiglio dei ministri (a miniszterek tanácsának elnöke, Olaszország) – beavatkozó félként – azt kéri, hogy az alkotmányossági kérdéseket nyilvánítsák elfogadhatatlannak vagy megalapozatlannak.
- 12 A beavatkozó fél szerint az a lehetőség, hogy a szóban forgó megtagadási okra hivatkozzanak, és az uniós tagállam állampolgárának a nemzeti területen való letelepedését hangsúlyozzák a harmadik országbeli állampolgárok kizárásával, szorosan kapcsolódik az uniós polgárságból eredő jogok és szabadságok összességéhez; ez az uniós polgári jogálláson alapuló megtagadási ok tehát kizárólag a tagállamok állampolgáraitra alkalmazandó, amint az egyébként a kerethatározat előkészítő irataiból is kitűnik.
- 13 A kerethatározatot emellett a határozatok kölcsönös elismerésének általános elvére tekintettel kell értelmezni, amely azt írja elő, hogy az EEP végrehajtásának megtagadását az elfogatóparancs végrehajtásának általános szabálya alóli kivételnek kell tekinteni, és amelynek hatályát nem korlátozhatja a kerethatározat 4. cikkének 6. pontja, amint azt fellebbviteli bíróság értelmezte (lásd: 2018. december 13-i Sut ítélet, C-514/17, 28. pont; 2009. október 6-i Wolzenburg ítélet, C-123/08, 28. pont). A tagállamok tehát nem terjeszthetik ki az EEP végrehajtása megtagadásának eseteit a kerethatározatban foglaltakon túl.
- 14 A 69/2005. sz. törvény 18-bis. cikke (1) bekezdésének c) pontja tehát helyesen ültette át a kerethatározat 4. cikkének 6. pontját.
- 15 A beavatkozó fél a 2020. április 2-i Ruska Federacija ítéletre (C-897/19) is hivatkozik, amelyben a Bíróság megerősítette, hogy az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 18. cikkében foglalt, állampolgárságon alapuló hátrányos megkülönböztetés tilalma nem vonatkozik a tagállamok és a harmadik országok állampolgárai közötti eltérő bánásmódra, és hogy az EUMSZ 21. cikk, amely biztosítja a tagállamok területén való szabad mozgás és tartózkodás jogát, nem vonatkozik a harmadik országok állampolgáira.
- 16 A beavatkozó fél azt is előadja, hogy az elítélt társadalomba való visszailleszkedése nem minősül a 2002/584 kerethatározat által kifejezetten követett célnak; ezzel szemben e célt követi a kölcsönös elismerés elvének büntetőügyekben hozott, szabadságvesztés büntetéseket kiszabó vagy szabadságelvonással járó intézkedéseket alkalmazó ítéleteknek az Európai

Unióban való végrehajtása céljából történő alkalmazásáról szóló, 2008. november 27-i 2008/909/IB tanácsi kerethatározat (a továbbiakban: 2008/909/IB kerethatározat).

- 17 Ami a harmadik országok állampolgáraival szemben egyrészt a 69/2005. sz. törvény 18-bis. cikke (1) bekezdésének c) pontjából, másrészt e törvény 19. cikke (1) bekezdésének c) pontjából eredő eltérő bánásmódot illeti, az nem észszerűtlen, mivel az elfogatóparancs eljárási célja más, mégpedig a vádlott távollétében lefolytatott eljárások számának csökkentése.
- 18 Mindenesetre a szóban forgó uniós jogi rendelkezésekben és az olasz jog fent említett rendelkezéseiben szereplő „lakóhely” fogalmát úgy kell értelmezni, hogy az csak az olasz állampolgárokat és az Unió más tagállamainak azon állampolgárait foglalja magában, akik jogszerűen és ténylegesen Olaszországban laknak, így e rendelkezések hatálya egybeesik.

Az előzetes döntéshozatalra utalás indokainak rövid bemutatása

- 19 A kérdést előterjesztő bíróság a fellebbviteli bíróság által elé terjesztett alkotmányossági kérdések fontosságát hangsúlyozza, amelyek megalapozottsága a felperesnek a kibocsátó tagállam részére való átadásának megtagadását és következésképpen büntetése Olaszországban történő végrehajtását vonhatja maga után. Ha ezzel szemben e kérdéseket megalapozatlannak ítélnék, a fellebbviteli bíróság köteles elrendelni a felperes átadását.
- 20 A kérdést előterjesztő bíróság mindenekelőtt kifejti, hogy a fellebbviteli bíróság végzésének elfogadását követően a 2010. február 2-i 10. sz. felhatalmazáson alapuló törvényerejű rendelet (a továbbiakban: 10/2010. sz. felhatalmazáson alapuló törvényrendelet) 15. cikkének (1) bekezdése módosította a 69/2005. sz. törvény 18-bis. cikkét. A 69/2005. sz. törvény új 18-bis. cikkének második bekezdése, amely a korábban hatályos 18-bis. cikk (1) bekezdése c) pontjának helyébe lépett, az Unió valamely más tagállama azon állampolgára átadásának megtagadására vonatkozó lehetőséget illetően, aki jogszerűen és ténylegesen Olaszországban lakik vagy tartózkodik, azzal a feltétellel egészült ki, hogy ezen állampolgárnak legalább öt éve jogszerűen és ténylegesen Olaszországban kell laknia vagy tartózkodnia. A harmadik országok állampolgárai tekintetében semmi nem változik.
- 21 A 69/2005. sz. törvény 19. cikke (1) bekezdésének c) pontját is módosította a 10/2010. sz. felhatalmazáson alapuló törvényerejű rendelet. Ez, a büntetőeljárás lefolytatására irányuló európai elfogatóparancs esetében alkalmazandó 19. cikk, amely korábban úgy rendelkezett, hogy mind az olasz állampolgárok, mind más tagállam vagy harmadik ország Olaszországban lakó vagy tartózkodó állampolgárai átadásának feltétele, hogy az érintett személyt elítélése esetén a büntetés végrehajtása céljából Olaszország részére visszaadják, jelenleg (1) bekezdésének b) pontjában úgy rendelkezik, hogy az átadás e feltétele csak az

olasz állampolgárok és más uniós tagállamok Olaszországban legalább öt éve jogszerűen és ténylegesen lakó állampolgárai tekintetében áll fenn.

- 22 Az alapügyre időbeli hatályánál fogva mindenképpen az e módosításokat megelőzően hatályban lévő szabályozást kell alkalmazni.
- 23 Ami a fellebbviteli bíróságnak a fenti 8. pontban kifejtett álláspontját illeti, a kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy annak nem lehet helyt adni, és e tekintetben a fent említett Wolzenburg ítéletre (különösen az 58., 59. és 62. pontra) hivatkozva kifejti, hogy a Bíróság már elismerte, hogy a tagállamok által bevezetett megtagadási okokra vonatkozó bizonyos korlátozások jogszerűek. Kijelenti azonban, hogy ha az átültető nemzeti szabályozás a kerethatározat 4. cikkének 6. pontjában előírt mérlegelhető megtagadási okot nem az uniós jog alapelveivel és alapvető jogaival – amelyekre a kerethatározat (12) preambulumbekzdése és 1. cikkének (3) bekezdése is utal – összeegyeztethető módon szabályozta, az ellentétes magával a kerethatározat 4. cikkének 6. pontjával.
- 24 A kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy a kerethatározat 4. cikke 6. pontjának értelmezésére vonatkozó, leírt kérdések tárgya olyan elem, amelyet a Bíróság ítélkezési gyakorlata még nem vizsgált, nevezetesen az e rendelkezés és az EEP által érintett harmadik országbeli állampolgár alapvető jogainak védelme közötti kapcsolat. Meg kell tehát határozni, hogy valamely harmadik ország azon állampolgárát, aki a végrehajtó államban lakik vagy tartózkodik, megilleti-e azon alapvető jog, hogy büntetés vagy intézkedés végrehajtása céljából ne toloncolják őt ki ez utóbbi állam területéről, és ha igen, milyen feltételek mellett.
- 25 Ezenkívül, mivel maga a kerethatározat teljes mértékben harmonizálta az EEP területét, azon alapvető jogok védelmi szintje, amelyek korlátozhatják a más tagállamok bírósági határozatainak kölcsönös elismerésére vonatkozó kötelezettséget, szükségszerűen a Chartából és az Európai Unióról szóló szerződés 6. cikkéből következő védelmi szintnek felel meg. Ezzel szemben a teljesen harmonizált területeken a tagállamok nem írhatják elő az alapvető jogok védelmére vonatkozó tisztán nemzeti követelmények tiszteletben tartását, amennyiben ez sértené az uniós jog elsőbbségét, egységességét és tényleges érvényesülését (2013. február 26-i Fransson ítélet, C-617/10, 29. pont; 2013. február 26-i Melloni ítélet, C-399/11, 60. pont).
- 26 A kérdést előterjesztő bíróság, miután emlékeztetett a Bíróság által a 2008. július 17-i Kozłowski ítéletben (C-66/08) meghatározott, a végrehajtó tagállam „lakosa”, illetve a végrehajtó tagállamban „tartózkodik” önálló fogalmakra, kijelenti, hogy a jelen ügyben előterjesztett kérdések új elemeket tartalmaznak a Bíróságnak az európai elfogatóparancsra vonatkozóan a fent hivatkozott Kozłowski és Wolzenburg ítéletben, illetve a 2012. szeptember 5-i Lopes da Silva Jorge ítéletben (C-42/11) kialakított ítélkezési gyakorlatára tekintettel.

- 27 A kérdést előterjesztő bíróság azt is kifejti, hogy korábban már alkotmányellenesnek nyilvánította a kerethatározatot átültető olasz szabályozást, mivel az nem írta elő, hogy az olasz állampolgárokon kívül az Európai Unió valamely más tagállamának az olasz állam területén jogszerűen és ténylegesen lakó vagy tartózkodó állampolgárai esetében is meg kell tagadni az átadást a szabadságvesztés-büntetés Olaszországban történő végrehajtása céljából.
- 28 Az elítélt személy társadalomba való visszailleszkedését illetően a kérdést előterjesztő bíróság emlékeztet arra, hogy „a végrehajtás megtagadásának a kerethatározat 4. cikkének 6. pontjában írt mérlegelhető oka többek között azt teszi lehetővé, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság különös jelentőséget tulajdonítson annak, hogy növelhető-e a keresett személy társadalomba való, a vele szemben kiszabott büntetés végrehajtását követő visszailleszkedésének esélye” (Kozłowski, Wolzenburg és Lopes da Silva Jorge ítélet), és a 2008/909/IB kerethatározat (9) preambulumbekzdését is idézi, amely kerethatározat a harmadik országok állampolgáira is vonatkozik, és amely szerint „[a] büntetés végrehajtó államban történő végrehajtásának javítania kell az elítélt személy társadalmi beilleszkedésének esélyét. Az arról való meggyőződés érdekében, hogy a büntetés végrehajtó államban történő végrehajtása az elítélt személy társadalmi beilleszkedésének célját szolgálja-e, a kibocsátó állam illetékes hatósága olyan tényezőket vesz figyelembe, mint például az elítélt személy kötődése a végrehajtó államhoz, az, hogy az elítélt személy a végrehajtó államot tartja-e családi, nyelvi, kulturális, társadalmi vagy gazdasági kapcsolatai, illetve a végrehajtó állammal való egyéb kötődése helyének.”
- 29 Maga a Bíróság nemrégiben hangsúlyozta az utóbbi kerethatározat és a 2002/584/IB kerethatározat közötti kapcsolatot, amikor úgy ítélte meg, hogy „az uniós jogalkotó által a 2002/584 kerethatározat és 2008/909 kerethatározat között előírt összhangnak hozzá kell járulnia az elítélt személy társadalomba való visszailleszkedésére irányuló cél eléréséhez. Végezetül, e visszailleszkedés nemcsak az elítélt személy érdeke, hanem általában az Európai Unió érdeke is” (2020. március 11-i SF ítélet, C-314/18, 51. pont).
- 30 A kérdést előterjesztő bíróság ezenkívül hangsúlyozza, hogy más uniós normatív jogi aktusok is előírják a valamely tagállamban jogszerűen és ténylegesen lakó vagy tartózkodó harmadik országbeli állampolgár ahhoz fűződő érdekeinek védelmét, hogy ne utasítsák ki e tagállamból, így a harmadik országok huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező állampolgárainak jogállásáról szóló, 2003. november 25-i 2003/109/EK tanácsi irányelv (különösen 12. cikkének (4) bekezdése) vagy a családegysítési jogról szóló, 2003. szeptember 22-i 2003/86/EK tanácsi irányelv (különösen 17. cikke).
- 31 Végül a kérdést előterjesztő bíróság az Emberi Jogok Európai Bíróságának (a továbbiakban: EJEB) az EJEE 8. cikkére vonatkozó ítélkezési gyakorlatára hivatkozik. Az EJEB ugyanis egyre nagyobb jelentőséget tulajdonít az elítélt társadalomba való visszailleszkedésének a büntetés szerepei között (2016. április 26., Murray kontra Hollandia ítélet, 102. §; 2015. június 30., Khoroshenko kontra

Oroszország ítélet, 121. §; 2013. július 9., Vinter kontra Egyesült Királyság ítélet, 115. §), és úgy ítélte meg, hogy a szabadságvesztés-büntetésnek az elítélt családjától nagy távolságra való végrehajtása az EJEE 8. cikkének megsértését eredményezheti azon, ebből eredő nehézség miatt, hogy a fogvatartott és családtagjai nem tarthatnak rendszeresen és gyakran kapcsolatot, ami fontos a büntetésnek a társadalomba való visszailleszkedésre irányuló célkitűzése szempontjából (2017. március 7., Polyakova és társai kontra Oroszország ítélet, 88. §). Ez utóbbi ítéletben az EJEB azt is hangsúlyozta, hogy ezeket az elveket megerősíti a Miniszteri Bizottságnak a tagállamoknak címzett, az Európai Börtön szabályokról szóló 2006. január 11-én elfogadott ajánlása (European Prison Rules), amely 17. cikkének (1) bekezdésében többek között előírja, hogy a fogvatartottakat lehetőség szerint a lakóhelyükhöz vagy szociális rehabilitációjukhoz közeli börtönökbe kell irányítani. Az EJEB ítélkezési gyakorlata azt is hangsúlyozza, hogy azokban a határozatokban, amelyek egyébként valamely külföldi személynek valamely állam területéről való kiutasítását foglalják magukban, minden esetben megfelelően kell mérlegelni egymással szemben e kiutasítás indokait és az érintettnek az EJEE 8. cikkén alapuló azon jogának védelmére vonatkozó ezzel ellentétes indokokat, hogy ne toloncolják ki őt arról a helyről, ahol a társadalmi, munkahelyi, családi és érzelmi kapcsolatainak legjelentősebb részét fenntartja, különösen, ha a külföldi személy házasságban, vagy gyermeke annak az államnak a területén él, ahonnan őt ki kell utasítani, és még inkább abban az esetben, ha ebben az államban született vagy nőtt fel, annak ellenére, hogy nem szerzett állampolgárságot (2020. november 24., Unuane kontra Regno Unito ítélet, 72. §; 2016. május 19., Kolonja kontra Görögország ítélet, 48. §; 2008. június 23., Maslov kontra Ausztria ítélet, 68–76. §; 2006. október 18., Üner kontra Hollandia ítélet, 57. §; 2001. augusztus 2., Boulif kontra Svájc ítélet, 48. §).

- 32 Mivel a jelen ügy, noha olyan személyre vonatkozik, akit jelenleg nem tartanak fogva, az európai elfogatóparancs működésének központi elemeire vonatkozó értelmezési kérdéseket vet fel, és a kért értelmezés általános következményekkel járhat mind az EEP keretében együttműködni köteles hatóságokra, mind az átadni kért személyek jogaira nézve, a kérdést előterjesztő bíróság azt kéri a Bíróságtól, hogy a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelmet a Bíróság eljárási szabályzatának 105. cikke alapján gyorsított eljárásban bírálja el.